

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne tilkendegive over for fru Anne Baastrup, at ud over de økonomiske og materielle betingelser, som jeg har redegjort for, er noget af det, der også skal indgå i Retsplejerådets overvejelser, hvorledes kompetencereglerne skal se ud. Hvis jeg skal svare på det spørgsmål, fru Anne Baastrup stiller, har jeg derfor en forventning om, at i nogle sager må man overveje, om kompetencen til at bevilge fri proces skal flyttes til en instans, som ikke er underordnet Justitsministeriet. Det er en af de ting, som er med i overvejelserne.

Selv om jeg godt forstår fru Anne Baastrups spørgsmål, vil jeg ikke forholde mig så meget til den konkrete sag, men mere til det mere principielle. Her synes jeg, det er det rigtige, at Retsplejerådet gør sig nogle overvejelser om, hvorvidt det er den rigtige måde, vi har skruet systemet sammen på, og at vi afventer det resultat, som Retsplejerådet kommer frem til. Men jeg kan i hvert fald bekræfte, at de spørgsmål, som SF her lægger frem til debat i salen, er helt centrale spørgsmål, som Retsplejerådet nu prøver at finde en fornuftig, afbalanceret og sammenhængende løsning på.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Karsten Nonbo som ordfører.

Kl. 16.35

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil indledningsvis sige, at under de to tidligere debatter har jeg ikke skudt sagen til hjørnespark over for Straffelovrådet, men jeg vil tillade mig at gøre det her over for Retsplejerådet. Det gør jeg, fordi jeg nødt vil male Venstre op i en krog og undsige dette udmærkede beslutningsforslag, så jeg på forhånd har låst Venstre i forbindelse med nogle ting, som vi kan indgå i en forhandling om og måske ende med at sige ja til. Jeg har nemlig også megen sympati for det, der ligger i beslutningsforslaget om retssager mod det offentlige.

Så vil jeg sige om retssikkerheden i forbindelse med fri proces civilpersoner imellem, at den kan være lidt af et tveægget sværd. Hvad der er retssikkerhed for den sagsøgende part, kan jo godt være manglende retssikkerhed for den sagsøgte, hvis det er for nemt og for enkelt at meddele fri proces, så der bør være en rimelig afvejning.

Forslagsstillerne oplyser, at grænsen for fri proces ligger på 275.000 kr. pr. husstandsindkomst. Her tror jeg dog, at forslagsstillerne glemmer at gøre os bekendt med, at der reguleres for f.eks. børnefamilier, 37.000 kr. pr. barn under 18 år, så vidt det er mig bekendt.

Alt i alt vil jeg sige, at på nuværende tidspunkt kan vi ikke støtte beslutningsforslaget. Men når vi kender udmeldingen fra Retsplejerådet, som jo arbejder på at se på alle de økonomiske ordninger, der har betydning for borgernes adgang til domstolene i den civile retspleje, vil vi vende tilbage og se på, om der er nye impulser, vi kan bruge.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg har fuld respekt for, at Venstre gerne vil afvente Retsplejerådets betænkning, men jeg vil gerne høre, om Venstre synes, det er en rimelig retstilstand, vi har i dag, hvor to arbejdsløse ikke kan få fri proces på grund af indkomstgrænserne, hvis de ikke har to børn. To arbejdsløse uden børn har ikke mulighed for at få fri proces, selv om de fleste af os nok umiddelbart ville mene, at arbejdsløse ikke har de økonomiske ressourcer, der skal til for at føre en retssag.

Jeg er enig i, at man skal se på retssikkerheden for begge parter i en retssag, men har Venstre ikke også den opfattelse, at det kan være væsentligt at få prøvet en sag, og at det ikke altid er retfærdigt, at der sidder nogle embedsmænd og skal forhåndsbedømme en retssag på et meget tidligt tidspunkt, men at man bør overlade til domstolene at tage stilling til, hvorvidt der er et reelt grundlag for den påstand, sagsøgeren kommer med? Dommeren har jo mulighed for at afbryde sagen, hvis han mener, at den kan løses meget hurtigt. Er Venstre enig i det?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er lidt i forlængelse af de foregående spørgsmål.

Jeg har ikke på nogen måde forsøgt at skjule, at børn i familien i givet fald tæller med, og vi har jo også af den grund fået omdelt bekendtgørelsen, hvor det helt tydeligt står, hvordan økonomien beregnes.

Det, der er det afgørende for os, er, at da et helt enigt Folketing i 1988 lavede forliget, var udgangspunktet, at 60 pct. af den danske befolkning skulle have mulighed for at få fri proces. Det kan godt være, at det er nogle andre bereg-